

ЩОДО ОСНОВНИХ ДОКУМЕНТІВ, ЯКІ РЕГУЛЮЮТЬ ПИТАННЯ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА У СФЕРІ КОРУПЦІЙНИХ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

Боровик А. В.

*кандидат юридичних наук, доцент,
член-кореспондент*

*Академії адміністративно-правових наук,
професор кафедри кримінального права та правосуддя
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука
м. Рівне, Україна*

Проведений нами системний аналіз сучасної юридичної літератури та текстів відповідних міжнародних правових актів дозволяє констатувати, що на даний час основними документами, що регулюють питання міжнародного співробітництва різних держав світу в сфері кримінальної відповідальності та запобігання ККП, є відповідні конвенції, додаткові протоколи до них, резолюції, рекомендації, угоди, статuti, договори і таке інше. Залежно від дати ухвалення за зростанням це такі міжнародні документи:

- Резолюція 34/169 Генеральної Асамблеї ООН «Кодекс поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку» від 17.12.1979 р.;
- Дев'ятнадцята (Мальта, 1994 р.), Двадцять Перша (Чеська Республіка, 1997 р.) і Двадцять Друга (Молдова, 1999 р.) конференції міністрів юстиції європейських країн;
- Міжамериканська конвенція проти корупції, прийнята Організацією американських держав 29.03.1996 р.;
- Міжнародний кодекс поведінки державних посадових осіб від 23.07.1996 р.;
- Декларація ООН про боротьбу з корупцією і хабарництвом у міжнародних комерційних операціях від 16.12.1996 р.;
- Резолюція Генеральної Асамблеї ООН «Боротьба з корупцією» від 12.12.1996 р.;
- Конвенція про боротьбу з корупцією, яка зачіпає посадових осіб Європейських Співтовариств або посадових осіб держав – членів ЄС, прийнята Радою ЄС 26.05.1997 р.;
- Резолюція (97) 24 Комітету міністрів РЄ «Про двадцять принципів боротьби з корупцією» від 06.11.1997 р.;

- Конвенція про боротьбу з підкупом іноземних посадових осіб у міжнародних комерційних угодах, прийнята Організацією економічного співробітництва та розвитку 21.11.1997 р.;
- Угода про створення групи держав по боротьбі з корупцією (GRECO) від 05.05.1998 р.;
- Статут Групи держав по боротьбі з корупцією (GRECO) від 05.05.1998 р.;
- Кримінальна конвенція РЄ про боротьбу з корупцією (ETS 173) від 27.01.1999 р.;
- Цивільна конвенція РЄ про боротьбу з корупцією (ETS 174) від 04.11.1999 р.;
- Рекомендація № R (2000) 10 Комітету Міністрів державам-членам РЄ щодо кодексів поведінки державних службовців 11.05.2000 р.;
- Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 15.11.2000 р.;
- Рекомендація Rec 2003 (4) Комітету Міністрів РЄ «Про загальні правила боротьби з корупцією при фінансуванні політичних партій та виборчих кампаній» від 08.04.2003 р.;
- Додатковий протокол до Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією (ETS 191) від 15.05.2003 р.;
- Комюніке Європейської комісії щодо комплексної політики Європейського Союзу з протидії корупції від 28.05.2003 р.;
- Конвенція Африканського союзу про недопущення корупції та боротьбу з нею від 12.07.2003 р.;
- Рамкове рішення Ради ЄС № 568 від 22.07.2003 р. «Про боротьбу з корупцією в приватному секторі»;
- Конвенція ООН проти корупції від 31.10.2003 р.;
- Конвенція Ліги арабських держав про боротьбу з корупцією від 21.12.2010 р., та деякі інші.

Звісно, що існують різні підходи щодо класифікації міжнародних стандартів кримінальної відповідальності за ККП та їх запобігання (зокрема, свій варіант таких стандартів пропонує Женевський центр управління сектором безпеки) [1], однак усі наведені вище міжнародні правові акти «складають своєрідну нормативно-правову основу універсального організаційно-правового механізму міжнародного співробітництва у боротьбі з корупцією» [2].

Література:

1. Правові основи виховання доброчесності та міжнародні стандарти / Цілісність сектору безпеки (DCAF/Geneva Centre for

Security Sector Governance). URL: <https://securitysectorintegrity.com/uk/станданти-і-настанови/правові-основи-виховання-доброчесно/> (дата звернення: 26.08.2020).

2. Нуруллаєв І. С. Особливості універсально-правового механізму міжнародного співробітництва в боротьбі з окремими видами злочинів (на прикладі корупції). *Вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут». Політологія. Соціологія. Право.* 2017. №1-2. С. 230–237. С. 236

ЩОДО ПРОФІЛАКТИКИ ВЧИНЕННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ В МІСЦЯХ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ

Головач А. В.

*доктор юридичних наук, професор,
академік*

*Національної академії наук вищої освіти,
професор кафедри державно-правових, адміністративно-правових
та кримінально-правових дисциплін
Донецького університету економіки та права
м. Бахмут, Донецька область, Україна*

Як свідчить практика, тактичні завдання профілактики вчинення кримінальних правопорушень засудженими є досить різноманітними. Їх конкретний зміст може змінюватись залежно від суб'єктивних й об'єктивних чинників. Відповідно до цього і будується тактика діяльності персоналу УВП із запобігання вчиненню кримінальних правопорушень. Її зміст полягає в тому, що вона є системною, з переліком правомірних засобів вирішення завдань щодо профілактики злочинів і виявлення та усунення детермінант цього явища. Крім того, різноманітність тактики залежить від того, який вид профілактики злочинів здійснюється (загальна чи індивідуальна) в УВП. Так, необхідною передумовою успішного застосування методів загального запобігання злочинності є всебічний і глибокий аналіз даних про злочини, які вчинені в колоніях, їх причини та умови, особу злочинця, його соціальне середовище тощо. Проте для того щоб досягти стратегічної мети профілактичної діяльності в конкретно взятій УВП, необхідно дотримуватися певних тактичних вимог. До них варто віднести такі:

1. Відсутність волонтаризму і врахування умов, з огляду на які (чи залежно від яких) можна досягти позитивного профілактичного